

gaaede ind paa det nye System; bæres den af Hartkornbrugerne alene. Dersom det nu ikke i og for sig er Uret — og det har jeg i det Mindste ikke hidtil haft Grund til at tro —, at Beivedligholdsbyrden i Kommunerne ligger paa Kommunen som en Helhed, paa samtlige de skatteyndende Borgere i Kommunen efter det Forhold, hvori de bidrage til de øvrige kommunale Byrder, saa kan det heller ikke være Uret, at Snefastningsbyrden kommer til at hvile paa de samme Skuldre.

Dernæst kan jeg hverken være enig med den høitærede Ordfører for Flertallet eller med det enkelte Medlem af Udvalget, som vil modsætte sig Lovforslaget i dets Helhed paa et senere Trin (S. Andersen) deri, at man af Hensyn til mulige Forandringer i det nuværende kommunale Beskatningsystem enten skulde, som det nævnte ærede Medlem foreslaar, lade hele Lovforslaget ligge, eller, som den ærede Ordfører paa Flertallets Vegne foreslaar, lade det nu Bestaaende for en meget væsentlig Del blive staaende. Her er ikke Tiden og Stedet til at komme ind paa en nærmere Drøftelse af hele det interkommunale Beskatningsystem. Jeg haaber, at der, naar den Sag kommer til at foreligge, vil gjøre sig noget andre Anskuelser gjældende om den end dem, som det forekommer mig nærmest have foresvævet den ærede Ordfører for Flertallet. Men i alt Fald forekommer det mig, at man, naar man kan finde sig i, at de kommunale Byrder nu i deres Helhed blive baarne efter det nugjældende Skattesystem, saa ogsaa maa kunne finde sig i, at den her omhandlede, i de allerfleste Kommuner kun lille Tillægsbyrde kommer til at fordeles efter de samme Regler.

Det ærede Flertal i Udvalget har i sin Del af Betænkningen fremhævet, og det er blevet gjentaget af den høitærede Ordfører, at der var to meget væsentlige Anker mod Regjeringens Lovforslag. Den ene er den, som jeg allerede har nævnt, at man ved at kræve lige Præstationer af enhver arbejdsfær Mand

vilde komme til at forrette enhver saadan, der ikke fandt sig selv personlig fyldestgjort ved den Betaling, som af Kommunen blev fastsat for Arbejdet; og at hans Ydelse derved vilde komme til at overstige, hvad der egentlig med Rette kunde kræves af ham. Denne Indvending kan jeg, som jeg allerede før har omtalt, ikke godkjende. Og jeg vil dog henstille til den ærede Ordfører, om han egentlig antager, at det af Flertallet i Udvalget foreslaaede vil fyldestgjøre, hvad han selv kræver, nemlig at Byrden skal komme til at ligge der, hvor den efter Forholdets Natur og en retfærdig Fordeling bør ligge. Jeg vil henstille, om det af det ærede Flertal foreslaaede virkelig i nogen større Grad fyldestgjør de nævnte Fordringer end Regjeringsforslaget. Det er jo meget vanskeligt nærmere at definere, hvor en Byrde efter Forholdets Natur egentlig bør komme til at ligge. Men det forekommer mig, at man i dette Tilfælde kun vil kunne komme til Et af To. Enten maa man vende tilbage til det meget Gamle, og sige: Byrden skal ligge paa Hartkornet, thi det er det, som repræsenterer Overfladen af Landet, og det er Hartkornet, som repræsenterer Landbrugene i deres Helhed. Eller ogsaa maa man komme til at sige, at efter Forholdets Natur maa Byrden komme til at ligge paa Kommunen som en Helhed. Jeg indser virkelig ikke, hvorledes man vil kunne forsvare at sige, at Byrden efter Forholdets Natur maa komme til at ligge paa Hartkornet, paa Bygningernes Assuranceværdi, paa Folkehødet, og paa Bedrift. Det forekommer mig, at, er der noget Villkaarligt, saa er det netop disse 4 Grundlag for Fordelingen. Jeg skal i Dvrigt, for ikke at blive misforstaaet, meget villig erkjende, at man uden nogen sølelig Byrde paa de fleste Steder har faaet Veiene nogenlunde fyldestgjørende fastede efter det nuværende System, og jeg skal ogsaa erkjende, at, naar det ærede Udvalg har foreslaaet, at Regulativerne for Snefastningen for Fremtiden skulle affattes kommunevist, i Stedet for at de hidtil kun